

การถ่ายทอดทำรำละครนางของผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ ฅม้งรักษัษัตว์

นางสาวอรอุมา สุจิตโภคากุล

ตำแหน่ง อาจารย์

หน่วยงาน คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

E-Mail address onumasukitpokakun@gmail.com

ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้องค์ความรู้ของคณะศิลปศึกษาในครั้งนี้ คณะกรรมการจัดการองค์ความรู้ด้านทำรำศิลปวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น คณะศิลปศึกษาได้มีการประชุมและหาข้อสรุปในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ เรื่องกระบวนการถ่ายทอดทำรำละครนางของผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ ฅม้งรักษัษัตว์ โดยมีผลของการจัดการความรู้ในประเด็นต่าง ดังนี้

1. การคัดเลือกผู้เรียนให้เป็นตัวนาง และการคัดเลือกผู้เรียนตัวนางให้เป็นผู้แสดง

1.1) การคัดเลือกผู้เรียนให้เป็นตัวนาง

จากการสัมภาษณ์ ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องการคัดเลือกผู้เรียนให้เป็นตัวละครนางของผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ พบว่า การเรียนในสาขานาฏศิลป์ไทยตามแบบฉบับของวิทยาลัยนาฏศิลป์จะมีวิธีการคัดเลือก เพื่อแยกผู้เรียนออกเป็นสาขาละครพระ ละครนาง โขนพระ โขนยักษ์ โขนลิง ตั้งแต่แรกเริ่มเข้ามาศึกษา ซึ่งหลักการคัดเลือกผู้ที่จะเข้าเรียนเป็นตัวนางหรือละครนางนั้น มีหลักการคัดเลือกเช่นเดียวกัน คือ จะคัดเลือกตามลักษณะและหลักของการแสดงนาฏศิลป์ไทย มีหลักการคัดเลือกผู้เรียนเป็นตัวนาง (ละครนาง) โดยพิจารณา จาก 2 ส่วน คือ

(1) **ลักษณะใบหน้า** ผู้ที่จะเรียนตัวนาง จะเลือกจากผู้ที่มีใบหน้ารูปไข่ หรือใบหน้ากลม ส่วนของหน้าผากไม่แคบ ลักษณะบนหน้าสมส่วน ส่วนของจมูกโด่งพอประมาณ ส่วนของลำคอไม่สั้นหรือยาวจนเกินไป

(2) **ลักษณะรูปร่าง** ผู้ที่จะเรียนตัวนาง รูปร่างไม่สูงใหญ่แก้ง่ามหรือไม่สูงโปร่งแบบตัวพระ หัวไหล่และช่วงอกผึ่งผาย มืออ่อน แขนอ่อน ส่วนขาทั้งสองต้องไม่คด โกง เก หรือพิการ ช่วงนิ้วเท้าทั้ง 5 ไม่บิดเบี้ยว หรือเก หงิกงอ สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง นิ้วมือ นิ้วเท้าไม่ผิดปกติหรือคดงอ ช่วงลำตัว แขน ขา ได้สัดส่วนสมส่วนกับรูปร่าง

1.2) การคัดเลือกผู้เรียนตัวนางให้เป็นผู้แสดง

สำหรับหลักการคัดเลือกผู้เรียนตัวนางให้เป็นผู้แสดง จากการสัมภาษณ์ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ ฅม้งรักษ์สัตว์ พบว่า จะต้องคำนึงถึงบทบาทบุคลิกลักษณะของตัวละครที่กำหนดไว้ในบทละคร หรือประเภทของการแสดง มีหลักการตามแนวทางการพิจารณาได้ตามลักษณะ ดังนี้

(1) **ตัวนางประเภทนางเอก** ตัวเอกที่มีบทบาทเป็นนางกษัตริย์ เลือกจากผู้มีใบหน้าสมส่วนสวยงาม รูปร่างออรชรอ่อนแอ้น เอวบางร่างน้อยแบบนางในวรรณคดี และดูสง่างาม หากรับบทเป็นตัวนางแม่ อาจมีรูปร่างท้วมกว่าได้ มีทักษะการรำละครนางที่อ่อนช้อยงดงามเป็นหลัก

(2) **ตัวนางประเภทนางตลาด** อาจคัดเลือกจากผู้มีใบหน้างดงามเช่นกัน แต่อาจน้อยกว่านางเอก รูปร่างแบบตัวนางทั่วไปเช่นเดียวกัน แต่ที่สำคัญต้องคัดเลือกตัวนางผู้ที่มีลีลาการรำที่มีท่าทางกระฉับกระเฉง แคล่วคล่องว่องไว มีจริต สามารถแสดงกิริยาท่าทางต่างๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เกร็ง แต่สำหรับผู้รับบทเป็นนางยักษ์ จะต้องเลือกผู้แสดงตัวนางที่มีสรีระสูงและท้วมใหญ่กว่าตัวนางเอกและนางตลาด มีลีลาการรำที่กระฉับกระเฉงเช่นเดียวกับนางตลาด แต่เน้นใช้จังหวะกำลังขาที่แข็งแรงในการรำใช้จังหวะตามบท

(3) **ตัวนางที่แสดงรำหรือระบำ** เนื่องจากการแสดงประเภทรำหรือระบำ เป็นการแสดงที่เน้นเรื่องความสวยงามและความพร้อมเพรียง การคัดเลือกผู้แสดงจึงพิจารณาจากผู้แสดงที่มีใบหน้าคล้ายกันหรือลักษณะเดียวกัน เช่น รูปไข่เหมือนกัน หรือใบหน้ากลมเหมือนกัน มีรูปร่างสูงใกล้เคียงกันหรือระดับเดียวกัน เพื่อสะดวกในการจัดแถว การเปลี่ยนตำแหน่งของการรำได้สะดวก

2. หลักทั่วไปในการสอน วิธีการสอน/การถ่ายทอด และกลวิธีการถ่ายทอดกระบวนท่ารำของ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ ฅม้งรักษ์สัตว์

แนวทางการสอนและกลวิธีการถ่ายทอดท่ารำละครนางของผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ ฅม้งรักษ์สัตว์

1) สอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างของช่วงระดับอายุ พื้นฐานความรู้และทักษะ ซึ่งต้องปรับเทคนิคการสอนให้เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน/ผู้รับการถ่ายทอด เป็นสำคัญ

2) สอนโดยเรียงลำดับเนื้อหาจากบทเรียนที่ง่ายไปสู่บทเรียนที่ยากโดยลำดับ และต่อเนื่องกัน

3) ถ่ายทอดความรู้โดยเน้นความถูกต้องของเนื้อหา รักษากระบวนการทำตามหลักสูตรการเรียนการสอน และยึดหลักปฏิบัติตามจารีตที่เคยสืบต่อกันมาแบบดั้งเดิม

4) สอนอย่างมีเหตุผล ตรงไปตรงมา น่าเชื่อถือ ศิษย์เข้าใจง่าย

5) สอนจากประสบการณ์ตรงที่ท่านได้รับ เนื่องจากเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดความรู้มาตั้งแต่เยาว์วัย และมีประสบการณ์การแสดงในรูปแบบต่างๆ ทั้งในราชสำนักและนอกราชสำนัก การแสดงทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทำให้ท่านมีประสบการณ์มาใช้ในการสอนและการถ่ายทอดในตามแบบของท่าน

6) สอนโดยมุ่งเนื้อหาเป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่สอนและสามารถนำไปปฏิบัติได้ นอกจากนี้ยังสอดแทรกความรู้ด้านทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนมากขึ้น

7) ถ่ายทอดความรู้โดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย มีความชัดเจน ตรงไปตรงมา

8) ถ่ายทอดความรู้โดยไม่ปิดบังอำพราง โดยอธิบายและสาธิตแนะนำผู้เรียนอย่างละเอียด จนกระทั่งเห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

9) จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยส่งเสริมและเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นมีการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เคารพความคิดเห็นของผู้อื่น และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถสอบถามความรู้ได้

10) สอนโดยอธิบายความเป็นมาและภาพรวมของเนื้อหาในบทเรียนที่สอน

11) เน้นให้ผู้เรียนศึกษา และทำความเข้าใจบทบาท อารมณ์ของตัวละคร

12) ฝึกให้ผู้เรียนร้องเพลง ฟังทำนองเพลงและจับจังหวะ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจดจำกระบวนการทำรำได้รวดเร็ว และปฏิบัติได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น

13) สาธิตกระบวนการทำรำให้ดูเป็นแบบอย่าง และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามจนสามารถจดจำกระบวนการทำรำได้

14) ปรับแก้ไขกระบวนการทำของผู้เรียนให้มีความถูกต้องและเสริมเทคนิค กลวิธีในการปฏิบัติทำรำให้สวยงามยิ่งขึ้น

15) ฝึกฝนผู้เรียนโดยให้ปฏิบัติซ้ำหลายๆ ครั้ง จนเกิดความชำนาญ

แนวทางการสอนโดยใช้กลวิธีการถ่ายทอดทำรำละครนางของผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมพ์ภัทร ฅมั่งรักษัสัตว์

กลวิธีในการถ่ายทอด หมายถึง เทคนิคการสอน หรือกลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้เสริมกระบวนการสอน ขั้นตอนการสอน หรือการกระทำต่าง ๆ ในการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมีเทคนิค กลวิธีในการสอน ดังนี้

- 1) ส่งเสริมให้ผู้เรียนหมั่นศึกษาและแสวงหาความรู้ด้วยตนเองโดยครุคอยชี้แนะให้คำปรึกษา
- 2) ใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้เรียนที่เข้าใจง่าย ชัดเจน มีการเลือกใช้คำพูดสื่อสารกับผู้เรียนเพื่อช่วยให้สามารถจดจำกระบวนการทำรำ และวิธีการปฏิบัติได้ง่ายขึ้น
- 3) ปรับแนววิธีการสอนโดยเฉพาะสอนแก่ผู้เรียนเยาว์วัย และผู้เรียนที่มีวัยแตกต่างกัน โดยคำนึงถึงธรรมชาติของผู้เรียน
- 4) มีการใช้คำพูด เพื่อกระตุ้นผู้เรียนหรือสร้างแรงบันดาลใจ ให้ผู้เรียน/ผู้รับการถ่ายทอดเกิดความมานะพากเพียร และเกิดความรู้สึกที่อยากพัฒนาตนเองอยู่เสมอ พูดให้กำลังใจและกล่าวชื่นชมเมื่อผู้เรียนมีการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้ดีขึ้น
- 5) สอนให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริง โดยครุคอยวัดผล ประเมินผลตามสภาพจริงอย่างต่อเนื่อง และสะท้อนผลย้อนกลับเพื่อให้ผู้เรียน/ผู้รับการถ่ายทอดเกิดการรับรู้ เรียนรู้ที่จะแก้ไขข้อบกพร่องต่อไป
- 6) ในการสอนปฏิบัติ หากผู้เรียนปฏิบัติทำไม่ถูกต้องสวยงามตามหลักของนาฏศิลป์ไทย ครูจะเข้าไปแก้ไขกระบวนการ โดยการจับทำให้ถูกต้องและอยู่ในตำแหน่งที่สวยงามตามสรีระของผู้เรียน และให้ค้างทำนั้งไว้ จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติซ้ำจนกระทั่งเกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น

3. หลักการแก้ไขข้อบกพร่องท่ารำ ตามแนวทางของผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ ฅมังรักษ์สัตว์

จากประสบการณ์การสอน/การถ่ายทอดท่ารำละครนางของผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมณภัทร์ ฅมังรักษ์สัตว์ ในระดับช่วงวัย/อายุ และความแตกต่างด้านพื้นฐานด้านนาฏศิลป์ของผู้เรียนจนเกิดการสั่งสมรวบรวมวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องท่ารำ ที่สามารถแนวทางให้แก่ผู้สอนด้านนาฏศิลป์ได้ดังนี้

➤ ส่วนศีรษะ

3.1) “**รำคอเต็ม**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติเกร็งคอและยื่นปลายคางไปด้านหน้า **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติผ่อนจากอาการเกร็งคอ และเก็บปลายคางตกลงเล็กน้อย ครูผู้สอนใช้นิ้วชี้กดที่ปลายคาง นิ้วหัวแม่มือแตะที่ลำคอ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติผ่อนลำคอไม่เกร็ง

3.2) “**รำอ้นคอ**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติเกร็งคอ และกอดคองเข้าหาลำคอที่เกร็ง **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติผ่อนอาการเกร็งคอ และเปิดปลายคางขึ้นเล็กน้อย ครูผู้สอนใช้นิ้วดันคาง ช่วงกลางลำคอ และนิ้วโป้งแตะที่ลำคอช่วงกลางลำคอบริเวณแนวเดียวกันลักษณะง่ามนิ้วโป้งและนิ้วชี้ เป็นง่าม แต่ 2 ส่วน คือ ส่วนคอและใต้คาง

3.3) “**รำหน้าหงาย**” หมายถึง การรำที่เปิดคางมากเกินไป ตำแหน่งของการเปิดปลายคางมากเกินไปจนดูหน้าหงาย **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติกดคางลงเล็กน้อย ครูผู้สอนอาจจับที่ปลายคาง ผู้ปฏิบัติกดลงให้ได้ตำแหน่งที่ถูกต้อง

3.4) “**รำกอดคาง**” หมายถึง การรำที่กอดปลายคางชิดคอหรือกอดต่ำใต้คอ แต่ไม่เกร็งคอ **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติเปิดคางขึ้นเล็กน้อย ครูผู้สอนใช้การจับเช่นเดียวกับการรำอ้นคอ

3.5) “**รำคอพับ**” หมายถึง การรำของนาฏยศัพท์ คำว่า “เอียง” แต่ผู้รำเอียงศีรษะ พับลง จนติดหรือใกล้ไหล่ จึงเรียกรำคอพับ **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติเกร็งคอตั้งไว้พอสมควร กดไหล่ กดเกลียวข้าง และเปิดคางเล็กน้อย ครูผู้สอนใช้นิ้วชี้ดันด้านหลังข้างใบหู นิ้วชี้ดันที่ลำคอช่วงข้าง บริเวณด้านเดียวกับนิ้วชี้คือลักษณะมือเป็นง่ามเช่นเดียวกับการแก้ไขการอ้นคอ แต่ตำแหน่งที่แก้ไขแตกต่างกัน วิธีจับแก้ไขเช่นเดียวกัน

➤ ส่วนมือและลำแขน

3.6) “มือเล่นใบ” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติมือที่ตั้งหงาย เช่น มือท่าทำบัวบาน (พรหมสี่หน้า) และมือท่ากลางอัมพร (ลักษณะมือข้างที่หงายมือ) ตะแคงฝ่ามือเอียงตกลงกลางด้านหน้า **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติหงายให้ฝ่ามืออยู่ด้านบน ปลายนิ้วมือหันไปด้านข้าง ลำแขนของมือหมายถึงตั้งฉาก ลักษณะเฉียงเล็กน้อย ครูผู้สอนใช้นิ้วดันด้านข้างของฝ่ามือให้หงายขึ้น และจับลำแขนให้ได้สัดส่วนของท่ารำ

3.7) “ตั้งวงลางตะแคงฝ่ามือ” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติตั้งวงตะแคงมือ ใช้สันข้างมือหันออกด้านนอก **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติตั้งวงหักข้อมือ หันฝ่ามือออกด้านนอก ด้านหลังของมืออยู่ด้านในตรงบริเวณชายพก ครูผู้สอนใช้ 4 นิ้ว รวมมือนำฝ่ามือ นิ้วโป้งจับอยู่ด้านหลังมือ ปิดให้ฝ่ามือหันออกด้านนอก

3.8) “ตั้งวงบนหนีบศอก” หมายถึง ตำแหน่งวงบนทอดมาด้านหน้า เช่น วงบนท่าพิสมัยเรียงหมอน วงของมือถือฉาลาเพียงไหล่ เป็นต้น **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติเปิดศอก เคลื่อนลำแขนออกข้าง ให้มือที่ตั้ง อยู่ในตำแหน่งวงบน ครูจับมือและดันลำแขนให้ศอกเปิด

3.9) “วงสั้น” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติยกลำแขนสูง ทำให้ตำแหน่งวงบนหรือมือที่หงายสูงกว่าตำแหน่ง เป็นวงสูงเหนือศีรษะ **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติกดลำแขนลงตรงตำแหน่งของวง สูง บริเวณหางคิ้ว (นาง) แง่ศีรษะ (พระ) หรือหงายมือสูงระดับแ่งศีรษะ ครูผู้สอนจับปลายมือลดให้มืออยู่ตรงตำแหน่ง

3.10) “รำวงหัก” หมายถึง การรำที่ฝึกปฏิบัติทอดแขนออกไป แต่ช่วงศอกงอเป็นมุม **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติยื่นแขนทอดออกไปเล็กน้อยให้ลำแขนทอดโค้งได้สัดส่วน ครูผู้สอนใช้นิ้วดันไปที่ศอกของผู้ปฏิบัติเล็กน้อย ศอกที่งอเป็นมุมจะทอดโค้งออกไป

3.11) “รำวงเหยียด” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติทอดแขนออกไปมากจนลำ แขนจะมีลักษณะเกือบเป็นแขนตั้ง **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติงอแขนเข้าหาตัวผู้รำในลักษณะทอดโค้งเป็นวง

3.12) “รำแก้ไขศีรษะของแขนที่ไม่ได้สัดส่วน” เช่น ผู้ปฏิบัติจะมีสัดส่วนของลำแขนสั้น หากตั้งวงทอดลำแขนโค้งในตำแหน่งปกติตามหลัก สัดส่วนของร่างกาย เช่น การตั้งวงจะไม่สวยงาม **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติรำทอดแขนออกไปในลักษณะเหยียดแขน เรียกว่า รำเหยียดวง เพื่อแก้ไขศีรษะสัดส่วนของผู้มีแขนสั้น

➤ ส่วนลำตัว

3.13) “**รำหงายตัว**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติไม่ทรงตัวท่อนบนช่วงเอวขึ้นไปถึงบ่า เช่น ท่ายกเท้าหน้า **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติทับหน้าขาทั้งสองข้างย่อเข่าลงให้ได้ส่วน ทรงตัวท่อนบนให้ตั้งตรงต้นเอวดันไหล่ ครูผู้สอนใช้ปลายมือทั้ง 4 นิ้ว ทั้ง 2 มือ กดตรงหน้าขาผู้ปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติจะย่อตัวลงทับหน้าขา แล้วใช้นิ้วหัวแม่มือดันตรงด้านหลังช่วงเอว และใช้ 4 นิ้ว บังคับมือไว้ตรงกันของผู้ปฏิบัติ

3.14) “**รำตัวยื่น**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติใช้ลำตัวช่วงบนยื่นไปข้างหน้า เพื่อช่วยในการปฏิบัติท่า เช่น ท่ากระดกเท้า ท่าก้าวเท้า **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติทรงตัวท่อนส่วนบนให้ตั้งตรงต้นเอวดันไหล่ ครูผู้สอนจับบ่าทั้งสองข้างของผู้ปฏิบัติให้ลำตัวตั้งตรง แล้วกดด้านหลังตรงกลาง เช่นเดียวกับการแก้ไขท่ารำหงายมือ

3.15) “**รำห่อไหล่**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติงอไหล่ทั้งสองข้าง ลักษณะหลังโค้งเล็กน้อย **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติดันหลัง เปิดไหล่ทั้งสองข้างขึ้น ครูผู้สอนจับบ่าทั้งสองข้างของผู้ปฏิบัติให้ตั้ง และใช้นิ้วดันด้านหลังช่วงอก เรียกว่า รำอกผายไหล่ผึ่ง

3.16) “**รำแอ่นอก**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติตั้งอกแอ่นมาข้างหน้ามากกว่าตำแหน่งปกติ **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติหย่อนอกลง ครูผู้สอนใช้ปลายมือกดตรงระหว่างอกทั้งสองข้างให้ผู้ฝึกรู้สึกตรงบริเวณที่ต้องหย่อนลง

3.17) “**รำก้นยื่น**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติย่อตัวมากกว่าระดับที่ควรย่อทำให้ก้นยื่นออกไปข้างหลัง จะเห็นชัดเมื่อปฏิบัติท่ารำที่หันด้านข้าง **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติยืดตัวขึ้นเล็กน้อย เก็บก้นทรงตัวขึ้นเล็กน้อย ใช้นิ้วชี้กดใต้ก้นและใช้นิ้วโป้งกดส่วนบนก้นด้านหลัง ลักษณะมือเป็นง่ามนิ้ว เช่นเดียวกัน มืออีกข้างจับให้ผู้ปฏิบัติทรงตัวขึ้นจับตรงช่วงไหล่ตรงข้ามกับมือที่กดช่วงก้น

3.18) “**รำไม่กอดตัว**” หมายถึง การรำที่ผู้ปฏิบัติไม่รำละครเต็มตัว ไม่ย่อ ไม่เอียง ไม่กอดไหล่ ไม่กอดเกลียวข้าง **วิธีแก้ไข** ให้ผู้ปฏิบัติรำละครที่เรียกว่า กดเนื้อกอดตัว คือ ย่อเข่าลงให้ได้ระดับ เอียงศีรษะโดยเอียงคอในลักษณะเกร็งคอไว้เล็กน้อยไม่พับคอ กดไหล่ กดเกลียวข้าง (หมายถึงช่วงเอวด้านข้าง) ครูผู้สอนใช้นิ้วกดที่ไหล่ และกดเกลียวข้างพร้อมกัน นิ้วชี้และนิ้วโป้งดันข้างลำคอ ลักษณะเป็นมือง่าม (เหมือนการแก้ไขการรำคอพับ) เพื่อให้การเอียงรับกับการกดไหล่และกดเกลียวข้าง